

SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

► SIMONA KRIŽIŪTĖ:

Būti patriotais šiandien nemadinga

Šiaulių apskrities vyriausiojo policijos komisariato Komunikacijos grupės vyresnioji specialistė Simona Križiūtė tiki, kad ir ateities kartos mūsų Tėvynėje kalbės lietuviškai, kad Lietuva neišnyks nei iš pasaulio žemėlapiu, nei iš lietuvių širdžių.

R Sidas AKSOMAITIS „Respublikos“ žurnalistas

Kad nepamirštų savo gimtosios kalbos, anot S.Križiūtės, po pasaulį pasklidusiam mūsų šalies jaunimui tereikia noro, pastangų ir kantrybės. „O jei Lietuvoje šiandien atsirastų daugiau vietos sąžiningumui, atvirumui ir vienybei, galbūt dažnas į užsienį besižvalgantis tautietis rimtai susimąstytų, ar verta kelti sparnus į nežinią“, - svarsto Simona.

- Beveik prieš dešimtmetį likimas tave buvo nubloškęs į Kosovą, kur tarnavai Jungtinių Tautų taikos palaikymo misijoje. Ko išmokė ir ką padėjo suvokti šis tavo gyvenimo tarpnis? - pasiteiravo „Respublika“ Simonos KRIŽIŪTĖS.

- Šį gyvenimo etapą pasirinkau pati, nusprendusi dalyvauti atrankoje, ją sėkmingai įveikiau. Atrankos metu buvo vertinami joje dalyvaujančių pareigūnų gebėjimai vairuoti automobilį, taikliai šaudyti, susikalbėti angliškai. Gerai vairuoti ir šaudyti sugeba tikriausiai visi pareigūnai, tačiau daugumai predtentų koją tąsyk pakišo kuklokas anglų kalbos žinių bagažas. Iš Lietuvos į misiją Kosove išvykome 8 pareigūnai. Metai Kosove nebuvo lengvi - svetimata, nesaugi šalis, svetimata kalba, svetimata kultūra... Tautų bei kultūros įvairovė atsispindėjo ir tarp misijoje dalyvaujančių mano kolegų. Dalinyje dirbo daugiau nei 200 žmonių iš 25 pasaulio valstybių. Daugiausiai - iš Amerikos, Vokietijos, Skandinavijos šalių. Pusmetį buvau atsakinga už pareigūnų įdarbinimą, atostogas, perkėlimą į kitas tarnybas. Kitą pusmetį darbausai planavimo skyriuje: planavau teisėsaugininkų bei kitų įvairaus rango svečių vizitus Kosove. Savo pareigas aš ir mano kolegoms privalėjome atlikti nepriklausomai, nes atstovavome Lietuvai, Lietuvos policijai. Kosove praleisti metai užgrūdino, išmokė įveikti sunkumus ir, sakyčiau, visapusiškai parengė mane tolesniems gyvenimo etapams. Tapau atsargesnė, ištvermingesnė, įgijau daugiau profesionalumo ir pasitikėjimo savimi. Esu dė-

Giedrius Baranauskas nuotr.

kinga likimui, kad gavau šią neįkainojamą patirtį.

- Niekada nebuvo kilusi mintis emigruoti? Kodėl nepasiduoodi tai masinei bangai, kuri plukdo šimtus tūkstančių lietuvių į emigraciją?

- Tarnaujant misijoje teko pajusti Tėvynės ilgėsį. Sunkiausia buvo pradžioje - reikėjo priprasti svetimame krašte, o misijai įpusėjus jau buvau labai pasiilgusi namų. Artėjant misijos pabaigai namų ilgėsį dingo ir aš net pradėjau galvoti, kad norėčiau ir galėčiau gyventi kitoje šalyje. Mintis apie emigraciją kartkartėmis mane aplanko iki šiol, tačiau stabdo vienintelis dalykas - darbas, kurį pasirinkau ir dėl kurio pasirinkimo nė karto nesigailėjau.

- O kodėl šių dienų jaunimas be didelių emocijų ryžtasi palikti Tėvynę ir išvyksta studijuoti, dirbti bei kurti savo ateitį užsienyje? Ar ne per mažai dėmesio skiriama patriotizmui ugdyti tiek mokyklose, tiek šeimose?

- Priežasčių gali būti daug, kiekvienas atvejis yra individualus. Tai priklauso nuo skirtingų amžiaus grupių, žmonių socialinio statuso. Šių dienų jaunimas išties be didelių emocijų dėl įvairių priežasčių palieka Tėvynę. Gal dėl to, kad jie nori daug ir iš karto? Gal jaučiasi neįvertinti Lietuvoje? Gal jų niekas čia nelaiko, niekas nesieja su ta mūsų Lietuva? Vieni į svečias šalis vyksta pasisemti patirties, mokslų, kiti - daug ir sunkiai dirbti, kad per trumpą laikotarpį galėtų susitaupyti pinigų mokslams, bū-

► Dabartinis jaunimas užaugo kitokioje Lietuvoje, todėl jam sudėtinga suvokti patriotizmo prasmę

tui ar verslui pradėti. Dar kiti užsienyje mato didesnes perspektyvas. Išsilavinimo stokoiantys ar nuo teisingumo bėgantys žmonės taip pat prisideda prie emigrantų skaičiaus. Manau, Lietuvai atsiskus į Vakarus, jaunimas imliai pri-

ima vakarietiškas naujoves, o vyresnioji karta laikosi senųjų tradicijų ir naujoves priima sunkiai. Visi ieško geresnio, sotesnio gyvenimo ir tai, mano nuomone, yra normalu. Pasaulis - globalus ir jo sienos nesibaigia ties Lietuvos pasieniu. Emigracija - normalus reiškinys, juk šiandien būtų sunku surasti tautą, tebegyvenančią tik vienoje vietoje. Dabartinis jaunimas užaugo kitokioje Lietuvoje, todėl jam sudėtinga suvokti patriotizmo prasmę, o ir būti patriotu šiais laikais nebemadinga. Kita vertus, manau, kad žmogaus patriotizmo lygį atskleidžia ne vien apsisprendimas, ką daryti - emigruoti ar likti Tėvynėje.

- Tačiau šiandien labai madinga stengtis būti europiečiais, vietoj lietuviškų švenčių švesti svetimas. Ar mes būsime įdomūs pasauliui atsisakydami savų tradicijų?

- Manau, kad išlaikyti savas lietuviškas tradicijas yra būtina ir svarbu, nes pasauliui įdomios tik savitumu pasižymintys tautos. O mes, lietuviai, tradicijomis esame turtingi, tačiau jų puoselėjimas ir saugojimas vėlgi priklauso ne nuo vieno aspekto. Tai priklauso ir nuo gimtosios aplinkos, ir nuo auklėjimo, ir nuo paties žmogaus noro išlaikyti šias tradicijas ateities kartoms ar pasinerti į svetimą kultūrą.

- Lietuviams, kaip nacijai, prognozuojama asimiliacija ir išnykimas. Kuo galime prisidėti kiekvienas, kad ir ateities kartos mūsų Tėvynėje kalbėtų lietuviškai?

- Pradėsiu nuo to, kad yra labai gražių pavyzdžių, kai po daugelio emigracijos metų į Tėvynę grįžę išviečiai, jų vaikai ar anūikai puikiai kalba lietuviškai. Tai, mano manymu, yra tėvų, senelių įnašas auklėjant atžalas išsvijioje. Kad nepamirštum savo gimtosios kalbos, tereikia noro, pastangų ir kantrybės.

- Įvairios socialinės grupės mūsų šalyje, tarp jų - ir policijos pareigūnai, dėl sotesnio duonos kėsnio priversti mitinguoti, bet mylimos profesijos neatsisako. Negi tiesa, kad lietuviui kuo blogiau - tuo geriau?

- Mitingai - tai demokratijos įrankis reikšti nepasitenkinimą ir atkreipti valdžios dėmesį, todėl šio įrankio naudojimas nėra kažkas blogo ar gėdingo. Pastebiu, kad kitų šalių žmonės šioje srityje yra kur kas aktyvesni už mus. Greičiausiai tokį santykį nulemia lietuvių tautos bruožas - pakentėti, patylėti ir susiveržti diržus. Įvairių specialybių žmonės mitinguoja - gydytojai, pedagogai - visi nori geresnio gyvenimo ir sotesnio duonos kėsnio. Tikrai ne visi skubės atsisakyti savo profesijos, nes žmonės vertina jiems patinkančią darbą ir nori, kad jų įnašas dirbant šį darbą taip pat būtų įvertintas. Tačiau kiti neapsikentę emigruoja. Nė viena socialinė grupė mūsų šalyje nedirbo iš idėjos.

- Kas lemia, kad policijoje kasmet gausėja dailiosios lyties atstovių gretos? Kas lėmė tavo pačios pasirinkimą?

- Policijoje gausėjant dailiosios lyties atstovių gretoms gerokai sumažėjo ir teigiančių, kad moteriai policijoje - ne vieta. Juk moteris turi vienodą teisę pasirinkti sau patinkančią profesiją. Dailiosios lyties atstovių daugėja ir kitose iš-tvermės, drąsos, profesionalumo ir emocinės bei fizinės stiprybės reikalaujančiose struktūrose. Jei moteris turi reikiamas tokiam darbui savybes, kodėl ji turėtų ieškotis kitokio darbo? Psichologų nuomone tokia pati - moteris policijoje reikalinga. Sutinku, kad fizinės galimybės tarp kolegų vyrų ir moterų nėra vienodos, tačiau pareigūnės pasižymi didesniu kruopštumu, sąžiningumu, komunikabilumu, psichologiniais sugebėjimais. Mano tarnybos kelias prasidėjo nuo žemiausių eilinės policininkės pareigų konvojuje ir patrulių tarnyboje. Tačiau didžiuojuosi ir džiaugiuosi praktika, kurią įgavau, realybe, kurią pamačiau. Dar besimokydama vidurinėje mokykloje žinojau, kuo noriu būti, todėl pasirinkusi policininkės profesiją nė karto nepasigailėjau ir dirbu mylimą darbą iki šių dienų.

- Į kokias vertybes šiandien derėtų atsižvelgti kiekvienam lietuviui, kad gyventi Tėvynėje būtų jaukiau?

- Lietuva daug ką pasiekė per pastaruosius 25 metus, tačiau tikrai tai dar nėra viskas, ko mums reikėtų. Sąžiningumas, atvirumas ir vienybė - štai ko, mano supratimu, šiandien Lietuvoje vis dar stokojama.

NEPAMIRŠKITE PRENUMERUOTI 2015 M.

Prenumerata priimama „Respublikos“ ir privačiose platinimo tarnybose, www.respublika.lt, www.prenumerata.lt, visuose „PayPost“ ir Lietuvos pašto skyriuose, visuose loterijos PERLAS terminaluose.

Daugiau informacijos tel.: (8 5) 238 70 31, 238 70 32. El. paštas: platinimas@republika.net

RESpublika

Visuomeninis politinis savaitraštis „Respublika“ ir puikus žurnalas „Laisvalaikis“ su TV programa savaitei, leidžiamas penktadieniais

MŪSŲ

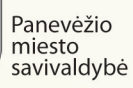
NACIONALINIŲ VERTYBIŲ RINKIMAI 2015

2015 metų NACIONALINĖS VERTYBĖS pristatomos penktadieniais „Žalgirio“ nacionalinio pasipriešinimo judėjimo priede su „Respublika“. Rašykite ir Jūs! NACIONALINIŲ VERTYBIŲ RINKIMAI 2015, A.Smetonos g. 2, Vilnius LT-01115, arba el.paštu redaktorius@respublika.net. Tel. (8-5) 212-35-25

RĖMĖJAI:

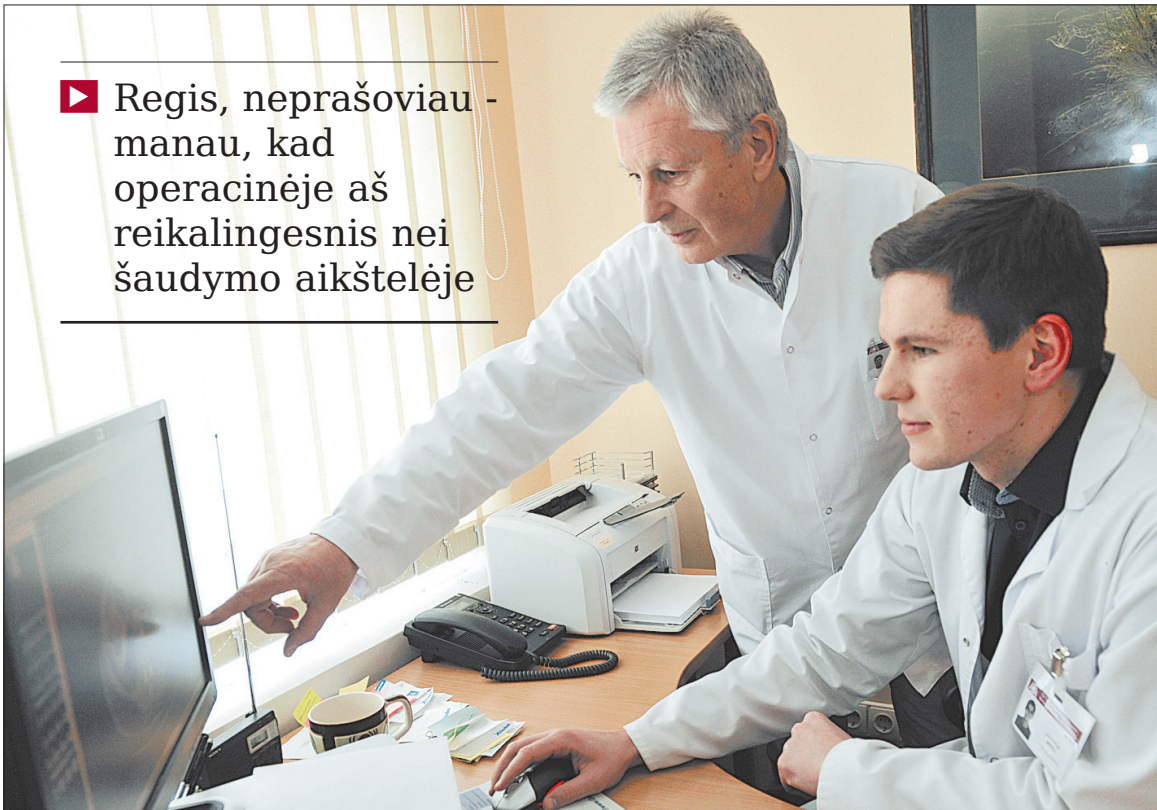
DRAGAI:

Prof. V.Beiša ir jo šeimos profesija

Prisipažinsiu, kad nelengva buvo prakalbinti Vilniaus universiteto ligoninės Santariškių klinikų Pilvo chirurgijos centro direktorių, Vilniaus chirurgų draugijos pirmininką ir daugelio tarptautinių medicinų organizacijų narį profesorių, habilituotą medicinos mokslų daktarą Virgilijų Beišą - iš prigimties kuklus žmogus, daugiau dirbantis (anot profesoriaus žmonos naujagimių gydytojos - arba „daktariškai“ neonatologės - Rimantos, seniai „apsiženinęs su darbu“) nei kalbantis, „pasidavė“, kai pasakiau, jog noriu pakalbėti ne tiek apie jį, jo darbą ir apskritai sveikatos apsaugą, bet apie jo šeimos mediciną, kurių, žinojau, per keturias kartas užaugo visai gražus pulkas.

„Prasidėjo mūsų šeimos medicinai, - nedrąsiai pradėjo pasakoti profesorius, apdovanotas ne tik taisyklinga ir turtinga, retsykiais papuošiama vienu kitu dzūkizmu, kalba, bet ir gražia tartimi, - nuo mano mamos: Petronėlė Beišienė, - beje, pernai jai būtų sukakę šimtas metų - 1934 metais baigė Kauno medicinos mokyklą ir visą gyvenimą dirbo gailėstingąja sesele. Būtent gailėstingąja... tokia ir buvo. Pradėjo ji dirbti Kaune, vadovaujama akušerijos ir ginekologijos „dievo“ profesoriaus Prano Mažylio, paskui dirbo Raseiniuose, po karo - Jurbarkė, dar vėliau - gintinėje, Alytuje, su legendiniu chirurgu Stasiu Kudirka, pasiklausiau - Vilniuje. Jos pirmąjį vyrą, mano vyriausiųjų seserų - tuomet trimetės Danutės ir vienu metų Aurelijos - tėvą Evaristą Deniušį, 1941 m. bebėgdami nuo vokiečių sušaudė bolševikai. Karo metu dirbdama Raseinių ligoninėje mama užsikrėtė dėmėtąja šiltine ir buvo prie mirties, nuo jos išgelbėti tais laikais galėjo tik penicilinas. Jo kažkokiu stebuklingu būdu „sukūrė“ jaunas Raseinių savivaldybės tarnautojas Bronius Beiša, už kurio Petronėlė baigiantis karui ištekėjo. Šviežiai iškepti jaunavedžiai su dviem mažytėmis dukrytėmis apsėdę dvikinkį vežimą traukėsi nuo grįžtančio fronto ir 1945 metų balandį pasiekė Berly-

► Profesorius Virgilijus Beiša su sūnumi Augustu

► Gailėstingoji seselė Petronėlė Beišienė, 1936 m.

no prieigas, bet juos „pasivijo“ rusai, tėvą „paėmė į rekrūtus“, o mama su dukrelėmis kažkaip sugebėjo tuo pačiu kinkiniu grįžti į Lietuvą. Tėvą paleido tik 1947-aisiais. Apie tas keliones ir grįžimus namo būtų galima parašyti visai neprastą trilerį... Na, paskui gimė sesuo Beatričė, po poros metų - ir aš, nuo antros klasės jau alytiškis. Taigi, šeima jau pilna,

bet dar be „priedų“; dabar pabandykime suskaičiuoti mūsų šeimos ir prie jos „prisiglaudusius“ medikus.“

Profesorius kiek suraukia antakius, susimąsto, paskui lyg teisindamas sako, kad kažkaip jam nė į galvą niekada nėra atėję, jog juos reikia skaičiuoti: gi įprasta, kad aplink vien medikai - tai kam skaičiuoti. „Taip... mano vaikystėje ir paauglystėje - aš gi buvau pagrandukas - namie fonas visuomet buvo - medicina, visi kalbėdavo tik medicinos temomis; tėvas nebuvo medikas, bet po avarijos buvo pusiau paralyžiuotas ir turėjo visą puokštę ligų, pirmos grupės invalidas, pats net batų negalėdavo apsiauti, bet, kiek aš prisimenu, visą laiką dirbo ir niekada nėra atostogavęs, nes manė, kad jam atostogaujant jį išmes iš darbo; taigi tėvas buvo tiesiog gyvas kalbų apie mediciną ir medicinos tyrimų objektas. Mama, nors tik seselė, kaimynams buvo didelis autoritetas: ateidavo žmonės, klausdavo, va, daktaras vaistų išrašė, ar geri, Petronėle; o švirksčiai namie virdavo nuo ryto iki vakaro - aplinkiniai dzūkai ateidavo „an ukolų“...

Toks kasdienis ir man įprastas namų fonas - norint to man ar nenorint - ruošė mane gydytojo profesijai; manęs niekas nevertė, nekalbino ir neskatino stoti mokytis medicinos - viskas buvo taip natūralu, kad aš tuomet net nepagalvojau, jog galima mokytis ne tik „an daktaro“. Po universiteto - internatūra Ukmergės ligoninėje, ten dirbau dar ketvertą metų - tai buvo gražus ir profesiška labai naudingas laikas... taip, mama, trys sesės ir aš - penki; Aurelijos dukra ir anūkė (tiesa, ji - jau ketvirtosios mūsų medikų kartos atstovė - dar tik antro kurso medicinos studentė, bet užtat absoliuti dešimtukininkė!), mano sūnus (dukra neužsikrėtė šiuo giminės virusu), Beatričės dukra - jau devyni „prisiglaudėliai“: dvi Aurelijos marčios, Beatričės vyras ir mano žmona. Turime įvairiausių specializacijų gydytojų - nedidelės ligoninės personalui beveik pakaktų; ir čia, manau, dar ne pabaiga, - jaunatviškai šypteli pašnekovas, - jaučiu, kad tikrai ne - „an trylikos“ nesustosim.“

„Tiesa, vos nesusiauju savo gyvenimo su sportu. Gana gerai šaudžiau ir sportinis šautuvas besimokant vyresnėse klasėse man buvo kaip... kokia trečia ranka. Buvau Lietuvos sportinio šaudymo rinktinės narys, vienuoliktoji klasėj įvykdžiau sporto meistro normatyvus, tačiau juo taip ir netapau: normatyvus reikėjo dar sykį patvirtinti varžybose Kijeve (matote, šaudymas ir Ukraina ir anais laikais buvo labai susiję, - liūdnai pajuokavo pašnekovas), o man, tuomet „fuksum“, pats darbymetis - pirmas kursas studentui medikui tai juodas kalimas, o čia dar tie „visų mėgstami“ koliokviumai... ir aš pasirinkau mokslus. Regis, neprašoviau - manau, kad operacinėje aš reikalingesnis nei šaudymo aikštelėje, nors šautuvo niekada nepamiršau: buvau šaulys mėgėjas, dalyvaudavau kuklesnio rango varžybose ir niekuomet iš jų negrįždavau be medalio. Dar ir dabar retkarčiais svečiuojosi šaudykoje. Gal todėl, o ir dėl to, kad namuose buvau lietuviškai patriotiškai auklėtas, sunkiu mūsų šaliai metu nuvykau ginti Parlamento - taip tapau savanoriu ir Savanoriškoje krašto apsaugos tarnyboje „išstarnavau“ ilgus septynerius metus. Džiaugiuosi ir didžiuojuosi, kad ir mano sūnus Augustas, moka derinti savo darbus, tiksliau, dar kol kas tik rezidentūrą, ligoninėje su naryste Šiaulių sąjungoje. Kad ir kaip - geriau ar blogiau - yra toje mūsų Lietuvėleje, bet be jokio aplombo sakau, kad, jei prireiktų (žinoma, neduokdie, bet ką gali žinoti, kai turime tokių pašlijusių nervais kaimyną), eičiau ir vėl „prie Parlamento“, tik šįsyk jau ne vienas - su sūnum.“

Jau baigiantis pokalbiui tradiciškai paklaustas apie ateities planus, ponas Virgilijus sąmoksliškai mirktelėjo: „Kantriai lauksiu daugiau medikų šeimoje - atžalų yra: va, mes su Rimanta turime du moksleivius anūkus ir dar „dažais kvepiančią“ - visai mažą - anūkėlę (tik, prašau, nevadinkite jų vaikiaičiais ar dukraite - mane purto ir nuo teršiamos, ir nuo dirbtinai gražinamos, popierinės lietuvių kalbos)“.

Albertas ANTANAVIČIUS

a | ch

2015 vasario 11 / 18:30
Lietuvos nacionalinis dramos teatras

vasario 17 / 19:00
Nacionalinis Kauno dramos teatras

Ana Karenina

ANŽELIKOS CHOLINOS SOKIO TEATRO SPEKTAKLIS

Choreografė - Anželika Cholina
Scenografas - Marijus Jacovskis
Kostiumų ir grimo dailininkas - Juozas Statkevičius

bilietai.lt

15% nuolaida

ACM

Smilčių

VRS

COSMOPOLITAN

DELFI

Clear Channel

2014 lapkričio 18 - 2015 kovo 1 d.

pirkdami **MAXIMA** parduotuviuose **AITUARO** ženklų pažymėtus produktus prisidėsite prie onkologinėmis ligomis sergančių vaikų palatų atnaujinimo.

Reikia draugų

mamu unija paramos ir labdaros fondas

Galinta

RASA

margarita

Favorit

MALSENSA

VICI

zolyneis

NEMATEKAS

Informacinis partneris - **RESPUBLIKA**